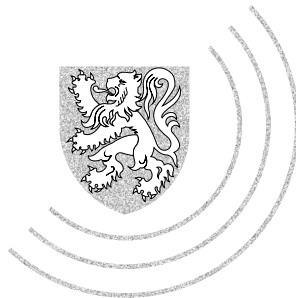

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **42** (2009-2010) – Nr. 3
ingediend op 17 maart 2010 (2009-2010)

Kinderrechtencommissariaat

Jaarverslag 2008-2009

Gedachtewisseling

Verslag

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
uitgebracht door mevrouw Elisabeth Meuleman

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Philippe De Coene.

Vaste leden:

de heren Carl Decaluwe, Paul Delva, Johan Verstreken, Veli Yüksel;
de heren Erik Arckens, Johan Deckmyn, Wim Wienen;
de heren Jean-Jacques De Gucht, Herman Schueremans;
de heren Philippe De Coene, Chokri Mahassine;
de heer Lieven Dehandschutter, mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Plaatsvervangers:

de heer Ludwig Caluwé, de dames Martine Fournier, Vera Jans, Tinne Rombouts;
de heer Chris Janssens, de dames Katleen Martens, An Michiels;
de heren Peter Gysbrechts, Bart Tommelein;
de dames Caroline Gennez, Yamila Idrissi;
de heren Wilfried Vandaele, Kris Van Dijck;
mevrouw Ulla Werbrouck;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Stukken in het dossier:

- 42** (2009-2010) – Nr. 1: Jaarverslag van het Kinderrechtencommissariaat
– Nr. 2: Verslag over gedachtewisseling

INHOUD

1. Toelichting van het jaarverslag door de heer Bruno Vanobbergen, kinderrechtencommissaris	4
2. Vragen van de commissieleden en antwoord van het Kinderrechten- commissariaat	6

De Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media organiseerde op 9 maart 2010 een gedachtewisseling met het Kinderrechtencommissariaat (KRC) over hun Jaarverslag 2008-2009.

Het KRC werd op deze gedachtewisseling vertegenwoordigd door heer Bruno Vanobbergen, kinderrechtencommissaris, en mevrouw Inge Schoevaerts, medewerker KRC.

1. Toelichting van het jaarverslag door de heer Bruno Vanobbergen, kinderrechtencommissaris

De heer *Bruno Vanobbergen* deelt mee dat het Kinderrechtencommissariaat (KRC) het voorbije werkjaar 1204 vragen en klachten heeft ontvangen, en presenteert een diagram met de verdeling ervan. De rubriek ‘overige’ slaat op vragen die jongeren stellen in het kader van schoolopdrachten.

De vragen en klachten zijn afkomstig van drie grote groepen. De eerste is die van de minderjarigen, die contact opnemen via telefoon, e-mail of website. Ze doen dat vanaf de leeftijd van 10 jaar, maar de grootste groep is tussen 14 en 17. De ouders zijn met 40 percent de grootste groep, terwijl de professionelen de derde vormen. Daarnaast zijn er nog enkele restcategorieën.

Bijna de helft gaat over het gezin, meer bepaald de verblijf- en omgangsregeling bij echtscheiding. Ongeveer een kwart betreft onderwijs, terwijl jeugdhulp en haar toegankelijkheid een derde belangrijke groep vormt.

Inzake sport valt op dat problemen van minderjarigen in voetbalclubs voor het grootste aantal meldingen zorgen. Het betreft de behandeling door de trainer, sancties en transfers. Algemeen vraagt het KRC om in de jeugdsport nog meer aandacht te besteden aan de Panathlonverklaring, een ethische code die ondertussen door heel wat sportfederaties is ondertekend.

Het KRC vraagt om in de werking meer rekening te houden met het specifieke karakter van kinderen en jongeren en hun niet dezelfde sancties op te leggen als volwassenen. Verder attendeert het KRC – dat vaak signalen krijgt van ouders die bang zijn om de incorrecte behandeling van hun kind aan te kaarten – op het belang van de pedagogische competentie van trainers. Wat transfers naar een andere club betreft, doen zich frequent moeilijkheden voor met bepalingen in de contracten die jonge spelers moeten ondertekenen. In deze discussies moet het belang van het kind en zijn sportbeoefening primeren, oordeelt de kinderrechtencommissaris.

Met betrekking tot cultuur ontvangt het KRC alleen vragen, geen klachten. Ze gaan over de weigering van een inschrijving, de uitsluiting en participatie. Aangezien alleen op klachten een advies volgt, zijn voor dit punt geen besluiten of signalen te vermelden.

Het derde belangrijke thema handelt over jeugdbeweging en vakantie-initiatieven. Het Vlaamse jeugdwerk is over het algemeen sterk en loopt goed. Er is voor kinderen en jongeren een ruim aanbod van vrijetijdsinitiatieven. Belangrijk is wel dat deze sector draait op vrijwilligers. Ze kunnen dus niet aangesproken worden op hun deskundigheid of beroeps-ethiek. Het KRC vraagt organisatoren en verbonden van jeugdbewegingen daarom een zekere kwaliteitsgarantie op de begeleiding van jongeren te bieden. In de vorming van begeleiders moet expliciet aandacht gaan naar de omgang met minderjarigen. Het KRC vraagt daarnaast dat ze ook stil staan bij een degelijk sanctiebeleid.

Vervolgens gaat de heer Vanobbergen in op het sectoroverschrijdende thema van de intolerantie ten opzichte van spelende kinderen. Buurtbewoners gewagen van overlast, waarbij situaties zodanig kunnen escaleren dat een rechtbank wordt ingeschakeld. Conflicten

tussen personen liggen buiten de bevoegdheid van het KRC, maar het wil wel de bredere samenleving en de overheid bewustmaken op dit punt.

Minderjarigen zijn fervente gebruikers van nieuwe media. Een belangrijk thema waarvoor contact met het KRC wordt opgenomen, is cyberpesten. Daarnaast is er de omgang met oneerbare voorstellen, en het misbruik van privacygegevens en van minderjarigen in tv-programma's. Verschillende van die subthema's komen aan bod in de publicaties van het KRC. In de recente Jongerenjaarkrant werd bijvoorbeeld aandacht besteed aan online-gebruik van foto's.

Het KRC pleit sterk voor een positieve beeldvorming en communicatie over kinderen en jongeren in de samenleving over het algemeen en in de media in het bijzonder. De pers lijkt vaak alleen geïnteresseerd als er iets negatiefs over jongeren te vertellen valt. Voor hun leefwereld is de aandacht gering, en hun mogelijkheden om zelf media te maken, zijn beperkt. Het KRC probeert samen te werken met initiatieven als de online televisie voor Jeugdwerk JAVI.tv, en StampMedia dat een stem geeft aan jongeren in de media. Deze initiatieven komen uit de jongeren zelf en maken systematisch werk van positieve beeldvorming.

Het KRC besteedt veel aandacht aan cultuur voor en door jongeren, omdat dit hen fysieke en psychische ruimte bezorgt. Voorbeelden zijn de aftrap volgende week van de Jeugdboekenweek (die het recht op boeken als centraal thema heeft) en de samenwerking met Children of the Street, dat zanghappenings in alle provincies organiseert (opnieuw met kinderrechten als rode draad).

De voorbije kerstperiode werd ook samengewerkt met de drie grote jeugdtheaters, HET-PALEIS in Antwerpen, Bronks in Brussel en Kopergieterij in Gent. Daarin werd het recht op cultuur voor kinderen zonder papieren en asielzoekers naar voren geschoven. Verder werkt het KRC nog geregeld samen met CultuurNet en Ketnet.

Wat het advieswerk betreft, streeft het KRC naar structureel overleg met de commissies in de plaats van louter jaarlijkse rapportering. De kinderrechtencommissaris stelt voor om een of meerdere keren per jaar een knelpuntennota in te dienen. Daarom wordt aandacht gevraagd voor de nota 'Kinderen en diabetes'. De vraag kwam uit de koepel van diabetescentra voor kinderen en adolescenten. Er blijkt een stijgend aantal problemen bij hun begeleiding te zijn in onderwijs en verenigingsleven.

Het betreft specifieke de erfelijke vorm van diabetes, die type 1 wordt genoemd. De patiënten moeten dagelijks meerdere keren hun bloedspiegel controleren en insuline innemen. Probleem is dat het personeel in scholen en sportclubs weigert om insuline toe te dienen, met uitsluiting van de kinderen met diabetes type 1 tot gevolg. Ten gronde gaat het om de interpretatie van het begrip medische handeling. Dankzij de beschikbare technieken hoeft de inname niet langer als zodanig beschouwd te worden en de erkenning daarvan zou al heel wat problemen oplossen, meent de koepel. Een beperkte vorming maakt routinematige toediening mogelijk.

Het KRC is zich bewust dat de aanpassing van de wetgeving een federale materie is. Daarom stelt het twee andere scenario's voor. Het eerste is een verhoogde beschikbaarheid van medisch personeel. Het tweede is aandacht voor vorming, informatie en ondersteuning van de begeleiders zelf, met het oog op drempelverlaging.

Tot slot signaleert de kinderrechtencommissaris dat zijn ploeg de voorbije maanden intensief meegewerkt heeft aan de vijfjaarlijkse rapportage over de kinderrechten in België, samen met de 'Délégué Général aux Droits de l'Enfant'. Hun gezamenlijke, alternatieve rapport is op 1 februari 2010 gepresenteerd in Genève aan het VN-Comité voor de Rechten van het Kind. De Belgische overheid presenteert op 2 juni haar officiële rapport.

In de rapportage en de communicatie werd samengewerkt met alle belangrijke actoren. In Vlaanderen gaat het vooral om UNICEF, de Kinderrechtencoalitie en de Vlaamse Jeugdraad. Belangrijkste thema's in het alternatieve rapport zijn de coördinatie van en het toezicht op het Kinderrechtenverdrag; gezondheid en welzijn; de implicaties van armoede op onderwijs, verenigingsleven en jeugdzorg; jongeren in conflict met de wet; geweld tegenover kinderen en jongeren; en participatie.

2. Vragen van de commissieleden en antwoord van het Kinderrechtencommissariaat

De heer *Chokri Mahassine* vindt het werk van het KRC nuttig en belangrijk. Het parlement weet meteen waar de problemen liggen. Het gaat dus zeker niet over een overbodige instelling, zoals sommige collega's suggereren. Het KRC heeft een ombudsfunctie voor alles wat met kinderen te maken heeft, in alle beleidsdomeinen. Maar kinderen maken geen onderscheid tussen federale en Vlaamse bevoegdheden. Hoe deelt het KRC zijn bevindingen en standpunten die nuttig zijn voor de federale overheid, mee aan de Kamer? Klopt het dat het parlement aan het KRC vraagt om daarvoor een factuur voor te leggen aan de federale overheid? Vindt het commissariaat die maatregel juist of absurd, gezien de administratieve rompslomp? Wat is de stand van zaken?

Welke suggesties heeft het KRC voor de garantie van gezondheidszorg aan minderjarigen? Het lid is het verder eens met het pleidooi voor emancipatorisch mediagebruik, maar hoe moet dat concreet gerealiseerd worden? Hij roept vervolgens de vraag op of een decretaal leerlingenstatuut de juridisering van de samenleving niet nog meer in de hand gaat werken. Waarom is het niet georganiseerd buitenspelen in de publieke ruimte zo fel achteruitgegaan? Volgens het lid ligt dat niet alleen aan dat domein zelf, maar ook aan de veelheid van andere ontspanningsmogelijkheden.

Het jeugdvoetbal kampt met een slecht imago. Wie moet toezien op de naleving van de Panathlonverklaring: de overheid of de sector zelf? Wat justitie betreft, peilt het lid naar de aanbeveling van het KRC over de grens tussen meerder- en minderjarigheid.

Mevrouw *Katrien Schryvers* begrijpt dat de verschillende beleidsdomeinen telkens aan bod komen in de commissies die ervoor bevoegd zijn, maar thema's als armoede overschrijden die afbakening en andere zijn verbonden met het federale niveau. Zij herinnert wat dat laatste betreft aan het pleidooi in de commissie Welzijn voor breder overleg met Justitie.

Men moet er in de eerste plaats van uitgaan dat een kind kind mag zijn. Daarom moet men zich hoeden voor overjuridisering. In de sportsector staan verwachtingen van ouders en omgeving daarmee soms in conflict. In dat verband wil het lid graag weten of het KRC de groep van ouders als bron van vragen en klachten, nog verder kan opdelen per thema.

Dat meer en meer mensen hun gelijk proberen te halen voor de rechter, maakt het er spelende kinderen niet gemakkelijker op. Als gevolg daarvan stellen sommige rechters effectief limieten in tijd, ruimte of soort activiteiten aan speelpleinen, kinderopvang enzovoort. CD&V onderschrijft dat kinderen kinderen moeten kunnen zijn en waar mogelijk buiten mogen spelen. Gejoel moet men daar bijnemen. De fractie is het dan ook eens met de noodzaak van een signaal dat dit bevestigt, maar hoe met dat signaal worden gegeven? Gezien de meeste initiatieven niet vergunningsplichtig zijn, biedt Vlarem (Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning) geen oplossing. Anderzijds verhinderen signalen niet dat mensen naar de rechter blijven stappen op basis van de artikelen 1382 en 544 van het Burgerlijk Wetboek, over de bovenmatige burenhinder. Het lid pleit daarom voor realisme.

In datzelfde verband attendeert zij op het bestaande tekort aan jeugdlokalen. Verder is bekend dat de lokalen van jeugdbewegingen die zich bevinden in recreatie- of woongebie-

den, ook worden uitgewisseld als verblijfplaats voor weekends of kampen. De reguliere werking stelt vaak voor de burenen geen probleem, maar de verhuring verhoogt sterk de druk. Als gevolg daarvan kan ook het samenleven met de eigen jeugd onder druk komen. Naast het opvullen van leemten in het beschikbare aanbod, pleit het lid voor een hand-leiding inzake goede praktijken. Overleg en bemiddeling tussen buurt en jeugdwerk zijn enorm belangrijk om escalatie te vermijden. Het signaal mag niet zijn dat alles kan en alles mag.

De heer *Chris Janssens* vermoedt dat het KRC in dezelfde vijver vist als de Kinder- en Jongerentelefoon (KJT). Hoe wisselt men informatie uit over overlappende thema's? Verder is het lid verbaasd dat individuele klachten van jongeren over hun club bij het KRC terechtkomen. Gebeurt dat rechtstreeks of na doorverwijzing? Hoe verlopen de opvolging en de terugkoppeling naar de vraagsteller? Wat is de oorzaak van de fluctuatie van de aantallen, die stijgen tot 2007 en dan licht dalen?

Vervolgens informeert de heer Janssens of het salaris van de 10,7 VTE personeelsleden (VTE: voltijds equivalenten) van het KRC ook in zijn begroting zit en, zo ja, wat de verhouding is met de gewone werkingsmiddelen. Tot slot vraagt hij hoe het KRC kinderen en jongeren op de hoogte brengt van zijn bestaan.

Mevrouw *Elisabeth Meuleman* acht het belangrijk dat de kinderrechten bewaakt worden, zeker in de context van de vergroening en de verkleuring van de bevolking, in het bijzonder in de steden. Daardoor komen onder meer ruimte en onderwijs onder druk, wat het meest gevoeld wordt door kansarmen. Welke inspanningen doet het KRC om ook hen te bereiken? Werd al onderzocht wat het opleidingsniveau is van de klagers?

Verder attendeert zij erop dat het KRC een aantal thema's nog niet behandelde, zoals de relatie tussen milieu, gezondheid en kinderen, en de ecologische kinderrechten in de ruime zin. Zijn er plannen in die richting?

Mevrouw *Inge Schoevaerts*, medewerker KRC, legt uit dat het commissariaat vraagt om al de bestaande maar verspreide regels te verzamelen in één leerlingenstatuut. Overjuridisering is inderdaad een gevaar, maar het neemt niet toe door een einde te maken aan de versnippering. Wederzijdse rechten en plichten zullen juist duidelijker worden voor scholen en leerlingen. De rechtszekerheid zal er groter door worden, besluit de spreker.

De problemen met de Panathlonverklaring, die inderdaad door heel wat federaties is ondertekend, zit in de implementatie door kleinere clubs, die er blijkbaar vaak zelfs nog niet van gehoord hebben. De doorstroming naar beneden voldoet niet en is een opdracht van de sector zelf. Maar ook het beleid kan een belangrijk signaal geven.

Formeel blijft het onderscheid tussen meerder- en minderjarigen bestaan en dus blijft het nodig om te spreken over rechten van minderjarigen, die een specifieke doelgroep blijven voor de bescherming. Volwassenen hebben meer kanalen en systemen dan kinderen om hun rechten af te dwingen.

Het klachtenbeeld bij KRC en KJT overlapt, maar de werking is wezenlijk verschillend. KJT is een zeer laagdrempelige lijn, waar vrijwilligers een luisterend oor bieden aan jongeren die hun verhaal willen doen. Het is van belang dat die goed weten wat het KRC doet, zodat ze bepaalde vragen doorsturen met het oog op advisering of klachtenonderzoek. In elk geval is er veel samenwerking en uitwisseling, ook omgekeerd, waarin het KRC vragen doorverwijst naar KJT.

De reden waarom ook veel klachten over sport binnenkomen, is het goede communicatienetwerk van het KRC. Het verspreidt folders via scholen, via de onderwijsbladen Yeti en

Maks, via posters en boekjes, over kinderrechten op alle levensdomeinen. Bij een klacht over een sportclub, vraagt het KRC in eerste instantie of het contact mag opnemen met de club om te zien wat er aan de hand is. De objectieve beluistering van de standpunten van alle betrokkenen, is trouwens de eerste fase van elke klachtbehandeling. Conclusies worden altijd teruggekoppeld naar melder en sportvereniging.

De oorzaken van de fluctuaties werden nog nooit doorgedreven onderzocht. Opmerkelijk is wel dat het getal altijd ongeveer even groot blijft. Wellicht spelen de campagnes van het KRC zelf een rol, waarin bekendgemaakt wordt wat het doet, via scholen, bibliotheken en JAC.

De heer *Bruno Vanobbergen* stelt dat het KRC de voorbije maanden intensief werk heeft gemaakt van zijn inbedding in het Vlaams Parlement, die sinds de evaluatie van 2008 een strategische doelstelling is in de beleidsnota. Vandaar de eerder vermelde suggestie over de knelpuntennota's.

Kinderen en jongeren houden inderdaad geen rekening met de bevoegdheidsverdeling. Op dit moment wordt een lijst opgesteld van de verwantschappen tussen Welzijn en Justitie. Het KRC wil daar graag in betrokken worden en onderzoekt intern hoe het daarin een rol kan spelen. Verder is er met grote regelmaat overleg met de 'Délégué Général aux Droits de l'Enfant' van de Franse Gemeenschap over het aankaarten van thema's op federaal niveau.

Momenteel wordt overleg voorbereid met verschillende vertegenwoordigers uit de gezondheidszorg met betrekking tot kinderen en jongeren. De vraag komt direct voort uit het probleem van de wachtlijsten in de geestelijke gezondheidszorg, maar werd door het KRC opengetrokken naar de hele jeugdhulpverlening. Uit rondetafels in de periode juni-september moet in 2010 nog een manifest voortkomen, evenals concrete suggesties aan het beleid. Doel is met de bestaande middelen snel een aantal prangende problemen aan te pakken.

De aanwezigheid van jongeren in de media staat als thema in de beleidsnota. Het KRC wil onder meer een voortrekkersrol spelen om die aanwezigheid meer permanent te maken. Zo wordt bij de aftrap van de Jeugdboekenweek gewerkt met een aantal kinderen en jongeren als reporters.

Naast de verscheidenheid van het aanbod, is de door de media versterkte angst en onzekerheid een factor die het buitenspelen vermindert. In de lopende lezingenreeks voor ouders, over angst en veiligheid in de opvoeding, wordt dat thema aangekaart. Het door mevrouw Schryvers genoemde spanningsveld tussen de garantie van het spel in de publieke ruimte en daaraan tegengestelde signalen, keert op verschillende plaatsen terug, onder meer in de discussie over hangjongeren.

De kinderrechtencommissaris zelf wordt sterk geïnspireerd door de Nederlandse pedagoog Micha de Winter, die het concept 'publieke familiariteit' hanteert. Daarin blijven de verschillende betrokkenen voortdurend in gesprek over wat op al die plekken gebeurt. Volgens de heer Vanobbergen kan het spanningsveld op die manier voor een groot stuk ontladen worden.

De verhouding tussen personeels- en werkingsmiddelen van het KRC bedraagt ongeveer 60/40. Op de vraag naar de achtergrond van de melders, moet de spreker negatief antwoorden: daarop heeft het KRC geen zicht. Het is onmogelijk om dat in de analyse op te nemen, al is het KRC er zich van bewust dat een aantal groepen systematisch te weinig bereikt wordt. Daarom speelt men met het buitenlandse idee om proactief bepaalde kinderen en jongeren te consulteren, bijvoorbeeld via workshops. Er waren al schuchtere pogingen, maar het KRC wil daar meer systematiek in.

Het KRC maakt van leefmilieu geen prioritair thema, omdat verschillende andere, belangrijke actoren binnen de kinderrechten dat al doen, zoals de Gezinsbond, waarmee het regelmatig overlegt. Het centrum speelt daar geen voortrekkers- maar een ondersteunende rol. Toekomstige thema's zijn wel de rechtspositie van jongeren in detentie (dit jaar), geweld en kindermishandeling (in 2011) en medicalisering (in 2012).

Tegelijk bereidt het KRC in opdracht van de commissie Welzijn een dossier over armoede voor vanuit kinderrechtenperspectief, dat concrete aanbevelingen zal bevatten op een veelheid van domeinen.

De heer *Chokri Mahassine* vraagt of het KRC de kritiek van de heer Sauwens kan weerleggen, die het centrum wil afschaffen. Klopt het dat men niet meer doet dan met twaalf mensen 100 vragen per maand beantwoorden? Daarover is een brief naar de voorzitter en het Bureau van het Vlaams Parlement vertrokken. Wat is het standpunt van het KRC?

Verder stelt de heer Mahassine vast dat de samenleving jongeren meer en meer als meerderjarigen wil behandelen. Dat ziet men bijvoorbeeld aan de gemeentelijke administratieve sancties of aan minderjarigen die voor volwassenenrechtbanken worden gebracht.

Mevrouw *Katrien Schryvers* werpt op dat de CD&V-fractie erkent dat het KRC een heel takenpakket heeft. De kritische vragen van de heer Sauwens zijn gesteld bij de bespreking van de begroting van het parlement. Zij gingen over de behandeling van onderwerpen die ook al in andere instellingen aan bod komen of zelfs helemaal federaal zijn. Het lid erkent meteen dat men op die grond een jongere met een probleem niet kan wegsturen, maar wijst op de overweging dat het misschien niet normaal is dat Vlaanderen dat allemaal zelf moet bekostigen. Een duidelijke afbakening is wenselijk en alleen de kerntaken moeten worden uitgevoerd. Het lid heeft begrepen dat ook het Bureau dat zo ziet. De discussie moet ten gronde gevoerd worden tussen het KRC en het Bureau bij de indiening van de begroting, oordeelt zij, en niet in deze commissie.

De heer *Chokri Mahassine* is het daar echt niet mee eens. Waarom zou de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media niets mogen zeggen over dingen die haar aanbelangen? Kritische kanttekeningen bij de keuze van thema's zijn uiteraard mogelijk, maar de afschaffing bepleiten is niet hetzelfde. De commissie is volgens hem wel degelijk de plaats waar dit moet besproken worden.

Mevrouw *Katrien Schryvers* verwijst naar één persoonlijk standpunt in de pers. Haar fractie is altijd constructief geweest, maar heeft vanzelfsprekend kritische bedenkingen over de kerntaak. Zij wenst echter niet te spreken in de plaats van haar collega.

De heer *Chokri Mahassine* repliceert dat hij niet degene was die dit in de pers gooide, dat was de genoemde collega zelf. Het gaat niet om de CD&V-fractie, maar er is wel een brief naar het Bureau vertrokken. Als een lid van die fractie zoiets verklaart, mag men daar toch wel een vraag over stellen? Daarom vroeg hij het KRC om tegenargumenten.

De heer *Bruno Vanobbergen* antwoordt dat het jaarverslag aantoont dat de rechten van kinderen vandaag in verschillende sectoren in het gedrang zijn, ook al zijn er in Vlaanderen geen kindsoldaten en bestaat er geen kinderarbeid. Wat het KRC dagelijks via zijn ombudsdienst binnenkrijgt, illustreert dat het om veel meer gaat dan dat.

Wat het aantal vragen en klachten betreft, daar houden momenteel 2,2 VTE personeelsleden op de ombudsdienst zich mee bezig. Vergeleken met buitenlandse instanties, is dat heel weinig. Daarnaast zijn er nog twee grote opdrachten: advisering en communicatie. Die zijn altijd verdeeld over de beschikbare personeelsleden. Als men ziet waar het KRC momenteel in slaagt, is meteen ook duidelijk waar het voor staat. Dit wordt bevestigd in de erkenning van het KRC binnen en buiten het parlement.

De heer *Philippe De Coene*, voorzitter, meent dat geen enkele fractie het bestaan van het KRC in vraag stelt, maar er kwamen wel suggesties om de werking te verbeteren of om thema's aan te reiken.

In een tijd waarin de inkomensongelijkheid toeneemt en de armoede oprukt, is het zaak de moeilijkst te bereiken doelgroep te vatten. Het KRC voert campagnes via bibliotheken en scholen, maar kinderen in armoede zijn ook daar het meest kwetsbaar. Hij stelt dan ook voor bij een volgende ontmoeting dieper op dat punt in te gaan.

Nieuwe applicaties maken inderdaad vreselijke vormen van cyberpesten mogelijk, wat leidt tot stijgende zelfmoordcijfers. Recente studies leren dat jonge generaties zich bij momenten zeer slecht in hun vel voelen. Hij pleit ervoor om ook daarop in te zetten vanuit kinderrechtenperspectief.

Tot slot dankt de voorzitter het KRC voor de toelichting van het jaarverslag in de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media.

De voorzitter,

Philippe DE COENE

De verslaggever,

Elisabeth MEULEMAN